

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Splitu
Split, Sukoišanska 6

Poslovni broj: 13 P-228/2022-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Splitu, po sutkinji Rajani Buljan, u pravnoj stvari tužitelja BRODOSPLIT - BRODOGRADILIŠTE SPECIJALNIH OBJEKATA d.o.o., Split, Put Supavla 21, OIB: 15413473504, zastupanog po zakonskom zastupniku Tomislavu Debeljaku, a on po punomoćniku Jerku Grgiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Mamić, Grgić i Vinter d.o.o. iz Zagreba, protiv tuženika REPUBLIKE HRVATSKE, Zagreb, Trg Sv. Marka 6, OIB: 52634238587, zastupanog po Županijskom državnom odvjetništvu u Splitu, radi naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 2. veljače 2023. uz sudjelovanje punomoćnika tužitelja Jerka Grgića, odvjetnika u Odvjetničkom društvu Mamić, Grgić i Vinter d.o.o. iz Zagreba i zastupnice po zakonu tuženika Lendi Pezzi, zamjenice županijskog državnog odvjetnika u Splitu, na ročištu za objavu presude 20. ožujka 2023.

p r e s u d i o j e

I Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

"I Nalaže se tuženiku REPUBLICI HRVATSKOJ, OIB: 52634238587, Zagreb, Trg sv. Marka 6, platiti tužitelju BRODOSPLIT - BRODOGRADILIŠTE SPECIJALNIH OBJEKATA d.o.o., Split, Put Supavla 21, OIB: 15413473504, iznos od 1.688.367,32 kuna, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 4. studenog 2016. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, u roku od 8 dana.

II Nalaže se tuženiku REPUBLICI HRVATSKOJ, OIB: 52634238587, Zagreb, Trg sv. Marka 6, naknaditi tužitelju BRODOSPLIT - BRODOGRADILIŠTE SPECIJALNIH OBJEKATA d.o.o., Split, Put Supavla 21, OIB: 15413473504, trošak ovog postupka, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na taj iznos po od donošenja presude pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, u roku od 8 dana."

II Nalaže se tužitelju BRODOSPLIT – BRODOGRADILIŠTE SPECIJALIH OBJEKATA d.o.o. da tuženiku REPUBLICI HRVATSKOJ naknadi trošak postupka u iznosu od 13.641,25 EUR-a / 102.780,00 kuna, u roku od 15 (petnaest) dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 23. kolovoza 2019. ovom sudu podnio tužbu protiv tuženika, radi naknade štete. Tužitelj u tužbi navodi kako se tužitelj prije podnošenja tužbe obratio tuženiku zahtjevom za mirno rješenje spora, sukladno odredbi članak 186.a Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14. i 70/19. – dalje: ZPP). Kako se nadležno županijsko državno odvjetništvo u Splitu u zakonom propisanom roku nije očitovalo o zahtjevu za mirno rješenje spora, tužitelj da sukladno odredbi članka 186.a stavak 5. ZPP-a podnosi tužbu. Tužitelj u tužbi navodi kako su društva iz Brodosplit Grupe prošla kroz postupak restrukturiranja, sukladno pravilima iz područja tržišnog natjecanja Republike Hrvatske i Europske unije, čemu je prethodio dugotrajan proces privatizacije Brodograđevne industrije Split d.d. (dalje u tekstu: BIS d.d.), a koji postupak je zaključen sklapanjem i provedbom Ugovora o prodaji i prijenosu dionica Brodograđevne industrije Split d.d. (BIST-R-A) od 28. veljače 2013. (dalje u tekstu: Ugovor o prodaji i prijenosu dionica) između prodavatelja Republike Hrvatske, Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, Državne agencije za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka, Hrvatskog zavoda za zapošljavanje, Hrvatskih voda, pravne osobe za upravljanje vodama, Hrvatskih šuma d.o.o. i Hrvatske brodogradnje – Jadranbrod d.d. na strani prodavatelja te DIV BRODOGRADNJE d.o.o. na strani kupca te solidarnog jamca DIV d.o.o.

2. Nadalje, tužitelj navodi kako je sklapanju naprijed spomenutog Ugovora o prodaji i prijenosu dionica prethodio dugotrajan postupak usuglašavanja Programa restrukturiranja kao dijela ponude poduzetnika DIV d.o.o. za kupnju dionica BIS d.d., da je ranije izrađeni Dodatak Programu restrukturiranja BIS d.d. od 9. travnja 2021. zamijenjen novim Dodatkom (II) Programu restrukturiranja od 28. siječnja 2013., a koji svi zajedno čine Jedinstveni program restrukturiranja.

3. Tuženik da je na temelju Jedinstvenog programa restrukturiranja preuzeo obvezu otpisati potraživanja prema BIS-u d.d. i društvima iz Brodosplit Grupe, uključivši poreze, trošarine, carine, pristojbe, doprinose, naknade za koncesiju, novčane kazne za porezne prekršaje i sva davanja čije je utvrđivanje i/ili naplata i/ili nadzor prema posebnim propisima u nadležnosti poreznog tijela. Navedeno da proizlazi iz potvrda sadržanih u Prilogu 34 Ugovoru u prodaji i prijenosu dionica kojima je Republika Hrvatska, Ministarstvo financija, Porezna uprava, izrijeком potvrdila da na dan izdavanja tih potvrda, a čije izdavanje je prethodilo sklapanju Ugovora o prodaji i prijenosu dionica, društva iz Brodosplit Grupe nemaju evidentiran dug s osnove javnih davanja o kojima službeni evidenciju vodi Porezna uprava. Predmetne potvrde da su izdane upravo u svrhu potpisivanja Ugovora o prodaji i prijenosu dionica.

4. Međutim, unatoč tome, Ministarstvo financija – Porezna uprava da je 25. rujna 2014., nakon provedenog financijskog nadzora kod proračunskog obveznika

Brodosplit – Brodogradilište specijalnih objekata d.o.o. (dalje u tekstu: B-BSO d.o.o.), izdalo rješenje kojim je utvrđeno postojanje neplaćene naknade za koncesiju na pomorskom dobru od strane B-BSO d.o.o. i to, između ostalog, za razdoblje koje je prethodilo sklapanju Ugovoru o prijenosu i prodaji dionica BIS d.d., iako je Ministarstvo financija – Porezna uprava izdavanjem potvrda iz Priloga 34 jasno potvrdila da takav dug s osnove javnih davanja ne postoji.

5. Na temelju tako provedenog financijskog nadzora i izdavanja rješenja o utvrđenom dugu s osnove neplaćena naknade za koncesiju, Ministarstvo financija – Porezna uprava da je 4. listopada 2016. donijelo rješenje o ovrši pljenidbom i prijenosom novčanih sredstava ovršenika, ovdje tužitelja, u ukupnom iznosu od 2.187.564,00 kuna. Od ukupno utvrđenog iznosa dugovanja s osnove neplaćene koncesijske naknade da je prisilno naplaćen iznos od 1.688.367,32 kuna, koji se odnosi na koncesijsku naknadu za 2011. i 2012. te dio za 2013. Prema tome, kako se radi o iznosu koji je naplaćen protivno odredbama Ugovoru o prijenosu i prodaji dionica BIS d.d., tuženik da je povrijedio odredbe predmetnog ugovora i da je dužan tužitelju naknaditi prouzročenu štetu u iznosu od 1.688.367,32 kuna, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 4. studenog 2016. pa do isplate.

6. Tužitelj je predložio da sud u dokazne svrhe pregleda i pročita isprave i dokumentaciju koja je dostavljena u prilogu tužbe te da po potrebi provede dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem radi utvrđivanja visine naplaćenog iznosa pa da nakon provedenog postupka donese presudu kojom će naložiti tuženiku da tužitelju naknadi štetu u iznosu od 1.688.367,32 kuna, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

7. Sukladno odredbi članka 284. ZPP-a tužba je tuženiku dostavljena radi podnošenja pisanog odgovora na istu.

8. Tuženik je u odgovoru na tužbu osporio osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva te je naveo da su obveze tuženika definirane odredbama članka 7. do 9. Privatizacijskog ugovora i da je tuženik sve te obveze i izvršio. U tim odredbama da nigdje nije ugovoren otpis ili prijeboj obveza po osnovi javnih davanja. U odnosu na navode tužitelja o tome da je Programom restrukturiranja predviđeno da tužitelj nije u obvezi platiti javna davanja koja su dospjela do dana sklapanja Ugovora o prijenosu i prodaji dionica BIS-a d.d. tuženik je naveo kako Jedinствeni program restrukturiranja ne može stvarati obveze (niti izričito niti implicitno) koje nisu preuzete Privatizacijskim ugovorom. Nadalje, tuženik je naveo kako Porezna uprava kao samostalna upravna organizacija Ministarstva financija ne vodi niti je u veljači 2013. vodila evidenciju koncesijskih naknada pa da ista nije niti mogla dati potvrdu o stanju duga o koncesijskoj naknadi jer o tim činjenicama ista ne vodi evidenciju.

9. Nadalje, tuženik je naveo kako tužitelj u upravnom postupku rješenje Ministarstva financija, Uprave za financijsko upravljanje, unutarnju reviziju i nadzor od 25. rujna 2014., Klasa: UP/I-042-01/14-01/55, nije osporavao na način da je osporio obvezu koja je utvrđena tim rješenjem nego da su se prigovori tuženika odnosili na pronalaženje modaliteta otplate iznosa utvrđenog tim rješenjem.

10. Tuženik u odgovoru na tužbu nije osporavao da je na temelju predmetnog rješenja o ovrsi od tužitelja kao ovršenika iznos od 1.688.367,32 kuna naplaćen radi podmirivanja dugovanja kojeg je tužitelj imao s osnova neplaćene koncesijske naknade za razdoblje 2011., 2012. i dijela 2013. godine nego je osporio navode tužitelja koji se odnose na to da tužitelj ne bi bio u obvezi platiti koncesijsku naknadu za razdoblje koje je prethodilo potpisivanju Ugovora o prodaji i prijenosu dionica BIS-a d.d.

11. Stoga, tuženik predlaže da sud nakon provedenog postupka donese presudu kojom će odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan i da obveže tužitelja da tuženiku naknadi trošak postupka.

12. Na suglasni prijedlog stranaka, ovaj sud je tijekom postupka (sukladno tada važećoj odredbi članka 186.g stavak 1. ZPP-a) odredio zastoj postupka radi pokušaja mirnog rješenja spora. Međutim, kako do mirnog rješenja spora nije došlo, sud je na prijedlog tužitelja nastavio postupak.

13. Tužitelj je tijekom postupka ustrajao u navodima iz tužbe te je dodatno naveo kako na strani tuženika postoji odgovornost za štetu koja je tužitelju nastala protupravnim postupanjem tuženika. Naime, upravo da je tuženik direktno i/ili putem protupravnog i nepravilnog postupanja svojih tijela, primjerice Ministarstva financija, Porezne uprave, prouzročio štetu tužitelju, a za koju štetu odgovara na temelju odredbe članka 14. Zakona o sustavu državne uprave. Naime, kada se uzme u obzir naknadno utvrđenje Ministarstva financija, Porezne uprave da dugovanje tužitelja s osnove javnih davanja (koncesijske naknade) ipak postoji, Porezna uprava da je izdavanjem potvrde o tome da tužitelj nema dugovanja s osnove javnih davanja – dakle, koncesijske naknade, postupila protupravno. Ujedno, tužitelj je naveo kako je obveza podmirivanja dugovanja tužitelja s osnove koncesijske naknade za razdoblje koje je prethodilo potpisivanju Ugovora o prodaji i prijenosu dionica BIS-a d.d. bila obveza tuženika. Prema tome, kako tuženik nije podmirio dug s osnove koncesijske naknade, a što je bila njegova obveza prema Ugovoru o prijenosu i prodaji dionica BIS-a d.d., tuženik da je tužitelju dužan naknaditi štetu u iznosu od 1.688.367,32 kuna, a koji iznos se odnosi na naplaćenu koncesijsku naknadu za 2011., 2012. i dio 2013. godine.

14. Tuženik je tijekom postupka ustrajao u navodima iz odgovora na tužbu te je isticao kako ne postoji odgovornost tuženika za štetu.

15. Predmet postupka je zahtjev tužitelja za naknadu štete u iznosu od 1.688.367,32 kuna, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, za koju tužitelj tvrdi da ju je pretrpio zbog nezakonitog i nepravilnog rada upravnog tijela za koje odgovara Republika Hrvatska na temelju odredbe članka 14. Zakona o sustavu državne uprave ("Narodne novine" broj 66/19. – dalje: ZSDU).

16. U dokazne svrhe ovaj sud je pregledao i pročitao isprave i dokumentaciju sadržanu u spisu i to: zahtjev mirno rješenje spora (listovi 6-9 spisa), Ugovor o prodaji i prijenosu dionica od 28. veljače 2013. (listovi 12-39 spisa), plan restrukturiranja (listovi 40-342 spisa), potvrdu Porezne uprave Klasa: 034-04/2013-001/01193 od 20. veljače 2013. (list 343 spisa), rješenje Ministarstva financija, Klasa: UP/I-042-01/14-01/54 od 25. rujna 2014. (listovi 344-359 spisa), rješenje o ovrsi

Klasa: UP/I-415-02/16-01/12679 od 17. listopada 2016. (listovi 360-361 spisa), pregled dospjelih i plaćenih obveza za koncesijsku naknadu po poduzećima i po razdobljima (list 362 spisa), izjavu o prijebu Klasa: UP/I-415-02/2016-001/168 od 14. listopada 2016. (list 363 spisa), rješenje Ministarstva financija, Uprave za financijsko upravljanje, unutarnju reviziju i nadzor Klasa: UP/I-042-01/14-01/55 od 25. rujna 2014. (listovi 370-378 spisa), rješenje Ministarstva financija, Klasa: UP/I-042-01/14-01/55 od 25. rujna 2014. (listovi 388-399 spisa), ponudbenu dokumentaciju Hrvatskog fonda za privatizaciju za kupnju dionica dioničkog društva iz veljače 2010. (listovi 416-426 spisa), ponudu za kupnju dionica od 19. svibnja 2010. (listovi 427-440 spisa), odluku Vlade Republike Hrvatske o prihvaćanju ponude (list 441 spisa), presudu i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-3824/2015-3 od 10. svibnja 2017. (listovi 451-453 spisa), ugovor o koncesiji pomorskog dobra u svrhu gospodarskog korištenja luke posebne namjene – brodogradilišta specijalnih objekata od 21. veljače 2000. (listovi 454-463 spisa) te je pročitao isprave sadržane u spisu ovog suda poslovni broj P-107/2018.

17. Tužitelj je predlagao da sud, po potrebi, provede dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem radi utvrđivanja visine naplaćenog iznosa, kao i da provede dokaz saslušanjem zakonskog zastupnika tužitelja Tomislava Debeljaka i svjedoka Darka Pappa, Tamare Obradović Mazal, Ruđera Friganovića, Tomislava Pokaza, Tomislava Radoša i Ivana Vrdoljaka, na okolnost "neposrednih saznanja vezano za isprave te namjeru ugovornih strana u odnosu na njihova prava i obveze proizašle iz sklopljenog privatizacijskog ugovora“.

18. Odredbom članka 219. stavak 1. ZPP-a propisano je da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika.

19. Odredbom članka 220. stavak 1. ZPP-a propisano je da dokazivanje obuhvaća sve činjenice koje su važne za donošenje odluke, dok iz stavka 2. istog članka proizlazi da sud odlučuje o tome koje će od predloženih dokaza izvesti radi utvrđivanja odlučnih činjenica.

20. Ovaj sud je dokazni prijedlog tužitelja za provođenje dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem odbio kao nepotreban iz razloga što među strankama nije bila niti sporna visina naplaćenog iznosa po ranije citiranom rješenju o ovrsi, niti je među strankama bilo sporno da se iznos od 1.688.367,32 kuna odnosi na koncesijsku naknadu koja je dospjela na naplatu prije potpisivanja Ugovora o prodaji i prijenosu dionica BIS-a d.d. Nadalje, ovaj sud je odbio kao nepotreban i prijedlog tužitelja za izvođenjem dokaza saslušanjem zakonskog zastupnika tužitelja Tomislava Debeljaka i svjedoka Darka Pappa, Tamare Obradović Mazal, Ruđera Friganovića, Tomislava Pokaza, Tomislava Radoša te Ivana Vrdoljaka, čije saslušanje je predloženo na okolnost "neposrednih saznanja vezano za isprave te namjeru ugovornih strana u odnosu na njihova prava i obveze proizašle iz sklopljenog privatizacijskog ugovora". Naime, kako tužitelj nije konkretizirao koje točno činjenice bi se trebale utvrditi izvođenjem dokaza saslušanjem zakonskog zastupnika tužitelja i predloženih svjedoka, takav dokazni prijedlog nije adekvatan za utvrđivanje odlučnih činjenica važnih za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari pa je isti odbijen.

21. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

23. Među strankama tijekom postupka nije bilo sporno da se tužitelj prije podnošenja tužbe obratio tuženiku zahtjevom za mirno rješenje spora, sukladno odredbi članka 186.a ZPP-a, kao ni to da tuženik u roku od tri mjeseca nije odlučio o tom zahtjevu pa da je tužitelj nakon proteka tog roka podnio tužbu (članak 186.a stavak 5. ZPP-a).

24. Među strankama nije bilo sporno ni to da je rješenjem Ministarstva financija, Uprave za financijsko upravljanje, unutarnju reviziju i nadzor, Klasa: UP/I-042-01/14-01/55, Urbroj: 513-03-04-03-14-1 od 25. rujna 2014. utvrđeno da tužitelj ima obračunatu, a nenaplaćenu naknadu za koncesiju na pomorskom dobru u iznosu od 1.537.510,16 kuna, uvećano za kamate u iznosu od 650.053,84 kuna, a što sveukupno iznosi 2.187.564,00 kuna.

25. Isto tako, među strankama nije bilo sporno ni to da se iznos od 1.688.376,32 kuna odnosi na koncesijsku naknadu koja je dospjela na naplatu prije potpisivanja Ugovora o prodaji i prijenosu dionica BIS-a d.d.

26. Nadalje, među strankama tijekom postupka nije bilo sporno ni to da tužitelj od tuženika potražuje naknadu štete u iznosu od 1.688.367,32 kuna, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, kao ni to da tužitelj zahtjev za naknadu štete temelji na tome što je na temelju rješenja o ovrsi Ministarstva financija, Porezne uprave, Područni ured Dalmacija, Klasa: UP/I-415-02/16-01/12679, Urbroj: 513-07-23/2016-01/04 od 17. listopada 2016. od tužitelja taj iznos naplaćen iako je ranije (potvrdom od 20. veljače 2013.) Porezna uprava potvrdila da tužitelj nema duga po osnovi javnih davanja o kojima službenu evidenciju vodi Porezna uprava.

27. Među strankama nije bilo sporno ni to da su društva iz Brodosplit Grupe (među kojima je i tužitelj) prošla postupak restrukturiranja, kao ni to da je između Republike Hrvatske, Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, Državne agencije za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka, Hrvatskog zavoda za zapošljavanje, Hrvatskih voda, Hrvatskih šuma d.o.o. i Hrvatske brodogradnje – Jadranbrod d.d. kao prodavatelja te DIV BRODOGRADNJE d.o.o. na strani kupca i solidarnog jamca DIV d.o.o., 28. veljače 2013. sklopljen Ugovor o prodaji i prijenosu dionica BIS-a d.d.

28. Nadalje, među strankama nije bilo sporno ni to da Jedinstveni program restrukturiranja čine Program restrukturiranja, Dodatak br. 1. i Dodatak br. 2. tog programa.

29. Među strankama nije bilo sporno ni to da je Ministarstvo financija, Porezna uprava 20. veljače 2013. izdalo tužitelju potvrde iz koje proizlazi da na dan izdavanja tih potvrda društva iz Brodosplit Grupe nemaju evidentiran dug s osnove javnih davanja o kojima službenu evidenciju vodi porezna uprava.

30. Nadalje, među strankama nije bilo sporno ni to da je od ukupno utvrđenog dugovanja s osnove koncesijske naknade od tužitelja, na temelju rješenja o ovrsi Ministarstva financija, Porezne uprave od 17. listopada 2016., naplaćeno 1.688.367,32 kuna na ime koncesijske naknade iz 2011., 2012. i dijela 2013., odnosno prije potpisivanja Ugovora o prodaji i prijenosu dionica BIS-a d.o.o.

31. Među strankama tijekom postupka nije bilo sporno ni to da tužitelj smatra kako mu je tuženik dužan naknaditi štetu zbog nepravilnog i/ili nezakonitog rada Ministarstva financija, Porezne uprave, a koji nepravilan i/ili nezakonit rad da se sastoji u tome što je Porezna uprava tužitelju najprije potvrdila da nema dugovanja s osnova javnih davanja o kojima evidenciju vodi Porezna uprava (potvrdom od 20. veljače 2013.), da bi kasnije od tužitelja naplatila dugovanje s osnova koncesijske naknade koje je nastalo prije izdavanja te potvrde.

32. Kao sporno među strankama trebalo je utvrditi jesu li ispunjene pretpostavke odgovornosti za štetu, sukladno odredbi članka 14. ZSDU-a.

33. Po provedenom postupku, ocjenom svih izvedenih dokaza, utvrđene su sljedeće odlučne činjenice:

- da iz potvrde Ministarstvo financija, Porezna uprava, Ured za VPO, Klasa: 034-04/2013-001/01193, Urbroj: 513-007-23-02/2013-01 od 20. veljače 2013. proizlazi da tužitelj na dan 20. veljače 2013. nema duga po osnovi javnih davanja o kojima službeno evidenciju vodi Porezna uprava,

- da je Ministarstvo financija, Uprava za financijsko upravljanje, unutarnju reviziju i nadzor, rješenjem Klasa: UP/I-042-01/14-01/54, Urbroj: 513-08-04-03-14-1 od 25. rujna 2014. utvrdilo da tužitelj ima obračunatu, a nenaplaćenu naknadu za koncesiju na pomorskom dobru u iznosu od 1.537.510,16 kuna, uvećano za kamate u iznosu od 650.053,84 kuna, a što sveukupno iznosi 2.187.564,00 kuna,

- da je rješenjem o ovrsi Ministarstva financija, Porezne uprave, Područni ured Dalmacija, Klasa: UP/I-415-02/16-01/12679, Urbroj: 513-07-23/2016-01/04 od 17. listopada 2016. određena ovrha na novčanim sredstvima tužitelja na temelju ovršne isprave – rješenja Ministarstva financija, Uprave za financijsko upravljanje, unutarnju reviziju i nadzor, Klasa: UP/I-042-01/14-01/54, Urbroj: 513-08-04-03-14-1 od 25. rujna 2014., radi naplate novčane tražbine u iznosu od 2.187.564,00 kuna,

- da je na temelju rješenja o ovrsi Ministarstva financija, Porezne uprave od 17. listopada 2016. od tužitelja naplaćeno 1.688.367,32 kuna na ime dugovanja za koncesijsku naknadu iz 2011., 2012. i dijela 2013., odnosno prije potpisivanja Ugovora o prodaji i prijenosu dionica BIS-a d.o.o.

- da tužitelj smatra kako mu je tuženik dužan naknaditi štetu zbog toga što je mu je Porezna uprava prvo potvrdila da nema dugovanja s osnove javnih davanja, da bi potom bilo utvrđeno kako tužitelj ima dugovanja s osnove koncesijske naknade, kao i zbog toga što je zapravo obveza tuženika, sukladno Jedinostvenom programu restrukturiranja, bila ta da podmiri dugovanje s osnova koncesijske naknade koje tužitelj ima do dana sklapanja Ugovora o prodaji i prijenosu dionica BIS-a d.d.

34. Odredbom članka 14. ZSDU-u propisano je da štetu koja fizičkoj ili pravnoj osobi nastane nezakonitim ili nepravilnim obavljanjem poslova državne uprave nadoknađuje Republika Hrvatska.

35. Odredbom članka 1046. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18. – dalje: ZOO) propisano je da je šteta umanjenje nečije imovine (obična šteta), sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta).

36. Nije sporno da tužitelj u ovom postupku potražuje od tuženika Republike Hrvatske naknadu štete, a koja šteta da je tužitelju nastala uslijed nepravilnog odnosno nezakonitog rada tijela državne uprave – Ministarstva financija, Porezne uprave koje je tužitelju prvo izdalo potvrdu da nema dugovanje s osnove javnih davanja, da bi naknadno donijelo rješenje o ovrsi radi naplate koncesijske naknade dospjele prije potpisivanja Ugovora o prodaji i prijenosu dionica BIS-a d.o.o., kao i zbog činjenice da tuženik nije otpisao dugovanje koje se obvezao otpisati sukladno Jedinstvenom programu restrukturiranja.

37. Sporno je to je li tužitelju nastala šteta, odnosno je li istu dužan naknaditi tuženik.

38. Naime, prema naprijed citiranoj odredbi članka 14. ZSDU, štetu koja određenoj osobi nastane nezakonitim ili nepravilnim radom tijela državne uprave, tijela jedinica lokalne samouprave i uprave, odnosno pravnih osoba koje imaju javne ovlasti u na njih prenesenim poslovima državne uprave naknađuje Republika Hrvatska. Tako za postojanje odgovornosti države za štetu u smislu navedene odredbe trebaju kumulativno biti ispunjene tri pretpostavke:

- nezakonit i/ili nepravilan rad tijela državne uprave,
- postojanje štete, te
- uzročna veza između nezakonitog i/ili nepravilnog rada tijela državne uprave i nastale štete, pri čemu je bitno dokazati da je nastala šteta neposredna posljedica nezakonitog i/ili nepravilnog rada tijela državne uprave, to jest da šteta ne bi nastala da njega nije bilo.

39. U navedenim pretpostavkama nezakonit rad se očituje kao postupanje suprotno zakonu, drugom propisu ili općem aktu ili propuštanje primjene zakona, drugog propisa ili općeg akta, dok se nepravilan rad očituje kao činjenje ili nečinjenje suprotno uobičajenom ili propisanom načinu obavljanja djelatnosti.

40. Stoga, da bi se utvrdilo je li osnovan zahtjev tužitelja za naknadu štete, najprije je trebalo utvrditi je li u postupanju Ministarstva financija, Porezne uprave bilo radnji koje predstavljaju nepravilan ili/i nezakonit rad tijela državne uprave.

41. Uvidom u Ugovor o prodaji i prijenosu dionica BIS-a d.d. od 28. veljače 2013. utvrđeno je kako je člankom 23. stavak 2. tog Ugovora ugovoreno da, u svrhu zaštite kupca od mogućih skrivenih obveza, prodavatelji prilikom sklapanja ugovora dostavljaju kupcu popise ugovora koji proizvode pravne učinke, novčanih obveza, tražbina, zaliha, osnovnih sredstava, sudskih postupaka (kaznenih, parničnih, ovršnih i prekršajnih), postupaka pred upravnim tijelima i pravnim sudovima, broj zaposlenih, izjave o plaćenim porezima, doprinosima, članarinama i drugim ispravama koje bi kupcu mogle biti od značaja za buduće poslovanje društva i ovisnih društava (Prilog 34).

42. Iz stavka 3. istog članka proizlazi kako je, u slučaju da kupac u roku od 12 (dvanaest) mjeseci od dana potpisivanja tog Ugovora sazna da postoje ugovori i/ili bilo kakve obveze, izuzev onih navedenih u prethodnom stavku, da je dužan u roku od 15 (petnaest) dana od dana saznanja o tome obavijestiti AUDIO zajedno s izjavom da ne prihvaća navedene ugovore ili obveze. Izjavu kupac mora obrazložiti i potkrijepiti dokumentacijom. Republika Hrvatska će snositi sve troškove koje za

društvo i/ili ovisna društva budu nastali u svezi s tim ugovorima i/ili obvezama u trenutku njihova dospijeca, a ukoliko su te stvari i prava ušla u imovinu društva i/ili ovisnih društava one prelaze na Republiku Hrvatsku.

43. Stavkom 4. istog članka ugovoreno je da kupac ima pravo raskinuti ugovor ukoliko Republika Hrvatska izjavi da ne prihvaća obveze iz stavka 3.

44. Uvidom u potvrdu Ministarstva financija, Porezne uprave, Ureda za VPO, Klasa: 034-04/2013-001/01193, Urbroj: 513-007-23-02/2013-01 od 20. veljače 2013. utvrđeno je da je to tijelo, na temelju članka 159. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine" broj 47/09.) izdalo potvrdu iz koje proizlazi da se na temelju podataka iz službenih očevidnika potvrđuje da Brodosplit – Brodogradilište specijalnih objekata d.o.o. (ovdje tužitelj) na dan 20. veljače 2013. nema duga po osnovi javnih davanja o kojima službeni evidenciju vodi porezna uprava.

45. Uvidom u rješenje o ovrši Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Dalmacija, Klasa: UP/I-415-02/16-01/12679, Urbroj: 513-07-29/2016-01/04 od 17. listopada 2016. utvrđeno je kako je tim rješenjem određena ovrha na temelju ovršne isprave – rješenja Ministarstva financija, Uprave za financijsko upravljanje, unutarnju reviziju i nadzor, Klasa: UP/I-042-01/14-01/55, Urbroj: 513-03-04-03-14-1 od 25. rujna 2014., pljenidbom i prijenosom novčanih sredstava ovršenika (ovdje tužitelja), radi naplate dugovanja u iznosu od 2.187.564,00 kuna, koje isti ima po osnovi neplaćene koncesijske naknade.

46. Stoga, kako bi se utvrdilo je li u postupanju Ministarstva financija, Porezne uprave došlo do nezakonitog i/ili nepravilnog rada, najprije je trebalo utvrditi od kakvog značaja je naprijed spomenuta potvrda koju je to tijelo izdalo tužitelju 20. veljače 2013.

47. Nije sporno da iz potvrde koju je Ministarstvo financija, Porezna uprava izdalo tužitelju 20. veljače 2013. proizlazi kako tužitelj na dan izdavanja te potvrde nema dugovanja po osnovi javnih davanja o kojima službeni evidenciju vodi porezna uprava, dok je kao sporno to potvrđuje li takva potvrda da tužitelj nema dugovanje s osnove komunalne naknade.

48. Naime, sukladno odredbama tada važećeg Zakona o Poreznoj upravi ("Narodne novine" broj 25/12. i 112/12. – dalje ZPU/12) Porezna uprava je upravna organizacija u sastavu Ministarstva financija čija je temeljna zadaća primjena poreznih propisa i propisa o prikupljanju doprinosa za obvezna osiguranja te koja je, između ostaloga, ovlaštena za izdavanje isprava o činjenicama o kojima vodi službeni evidenciju.

49. Člankom 2. stavak 2. ZPU/12 propisano je da Porezna uprava djeluje pod nazivom: Ministarstvo financija, Porezna uprava.

50. Člankom 2. stavak 1. točka 4. Zakona o koncesijama ("Narodne novine" broj 125/08., 90/11. i 143/12.) propisano je da je naknada za koncesiju naknada koju plaća koncesionar na temelju ugovora o koncesiji, dok iz točke 5. istog članka proizlazi da je registar koncesija jedinstvena elektronička evidencija ugovora o koncesijama danim na području Republike Hrvatske.

51. Člankom 44. stavak 1. Zakona o koncesijama propisano je da je registar koncesija jedinstvena elektronička evidencija koncesija danih na području Republike Hrvatske kojeg vodi ministarstvo nadležno za poslove financija (stavak 2.). Iz stavka 6. istog članka proizlazi da ministar financija donosi pravilnik o ustroju i vođenju registra koncesija.

52. Člankom 3. stavak 1. Pravilnika o ustroju i vođenju registra koncesija ("Narodne novine" broj 9/09) propisano je da registar koncesija vodi Ministarstvo financija, dok iz stavka 2. istog članka proizlazi da poslove vođenja registra koncesija Ministarstvo financija može povjeriti drugoj pravnoj osobi.

53. Uredba o unutarnjem ustrojstvu Ministarstva financija ("Narodne novine" broj 32/12., 67/12., 124/12., 78/13. – dalje: Uredba), u vrijeme izdavanja sporne potvrde od 20. veljače 2013., uređivala je pitanja unutarnjeg ustrojstva Ministarstva financija, nazive upravnih organizacija u sastavu Ministarstva i drugih unutarnjih ustrojstvenih jedinica, njihov djelokrug i način upravljanja te je određivala okvirni broj državnih službenika i namještenika potrebnih za obavljanje poslova iz djelokruga Ministarstva.

54. Člankom 8. naprijed spomenute Uredbe propisano je da je Sektor za gospodarstvo Ministarstva financija ustrojstvena jedinica u sastavu Ministarstva koja, između ostalog, vodi Registar koncesija i prati koncesije, analizira dinamiku prikupljanja koncesija i prihoda od naknada za koncesiju te poduzima mjere efikasnije naplate naknada po koncesijama.

55. Unutar Sektora za gospodarstvo ustrojena je Služba za koncesije i javno-privatno partnerstvo te je unutar te Službe ustrojen Odjel za registar koncesija u čiju nadležnost spada, između ostalog, praćenje stanje duga po osnovi naknada za koncesije.

56. Člankom 27. naprijed spomenute Uredbe propisano je da je Porezna uprava upravna organizacija u sastavu Ministarstva financija čija je temeljna zadaća primjena i nadzor primjene poreznih propisa i propisa o prikupljanju doprinosa.

57. Prema tome, uzimajući u obzir naprijed citirane odredbe Pravilnika o ustroju i vođenju registra koncesija i Uredbe, suprotno shvaćanju tužitelja, Porezna uprava tužitelju nije niti mogla izdati potvrdu o tome da tužitelj na dan 20. veljače 2013. nema dugovanje s osnova naknade za koncesiju jer u nadležnosti Porezne uprave nije izdavanje takvih potvrda.

58. Naime, potvrda koju je Porezna uprava izdala tužitelju 20. veljače 2013. potvrđuje upravo ono što se u njoj i navodi – da tužitelj nema dugovanje s osnove javnih davanja o kojima službeni evidenciju vodi Porezna uprava. Stoga, kako Porezna uprava ne vodi evidenciju dugovanja s osnova koncesijske naknade, ista predmetnom potvrdom nije niti potvrdila (niti je mogla potvrditi) da tužitelj nema dugovanje s osnova neplaćene komunalne naknade.

59. Prema tome, u postupanju Porezne uprave prilikom izdavanja predmetne potvrde nije došlo do nepravilnog niti nezakonitog rada. Upravo suprotno, Porezna

uprava bi postupila nezakonito da je izdala potvrdu o tome da tužitelj nema dugovanja s osnove koncesijske naknade jer ista ne vodi evidenciju o naplaćenim koncesijskim naknadama niti može izdavati takve potvrde.

60. Stoga, kako je Ministarstvo financija, Uprava za financijsko upravljanje, unutarnju reviziju i nadzor, postupajući u skladu sa svojim ovlaštenjima, utvrdilo da tužitelj ima obračunatu, a nenaplaćenu naknadu za koncesiju na pomorskom dobru u iznosu od 2.187.560,00 kuna, Ministarstvo financija, Porezna uprava je, postupajući u okviru svoje nadležnosti, bilo ovlašteno i dužno donijeti rješenje o ovrsi radi naplate predmetnog dugovanja.

61. Prema tome, u postupanju Ministarstva financija, Porezne uprave nije došlo do nepravilnog niti nezakonitog rada pa nije ispunjena prva pretpostavka odgovornosti za štetu Republike Hrvatske iz članka 14. ZSDU pa je tužbeni zahtjev valjalo odbiti kao neosnovan.

62. Pored naprijed navedenog, za navesti je kako iz Ugovora o prodaji i prijenosu dionica BIS-a d.d. od 20. veljače 2013. ne proizlazi da je Republika Hrvatska preuzela obvezu otpisa niti podmirivanja obveza tužitelja s osnove neplaćene koncesijske naknade pa ni po tom osnovu tužitelj ne može zahtijevati naknadu štete od tuženika.

63. Naime, u članku 23. stavak 2. predmetnog Ugovora izrijekom je propisano koje obveze i troškove će snositi Republika Hrvatska, pa kako istim nije propisano da je Republika Hrvatska dužna snositi obveze tužitelja s osnove neplaćene komunalne naknade, Republika Hrvatska tužitelju ne može biti odgovorna za štetu zbog toga što nije snosila troškove i obveze koje nije niti bila dužna snositi.

64. U odnosu na navode tuženika o tome da iz točke 16.7. Ponude za kupnju dionica dioničkog društva Brodograđevna industrija Split d.d. od 19. svibnja 2010., koju je prihvatila Vlada Republike Hrvatske, proizlazi da "sve državne potpore, obveze društva i svih zavisnih društava prema Ministarstvu financija koje su nastale plaćanjima tog ministarstva po pozivima banaka temeljem izdanih jamstava, neplaćene, poreze, doprinose i carine ili druge zakonske obveze, obveze društva prema bankama osigurane državnim jamstvima, uključujući sve ugovorne kamate u vezi tih obveza, kao i druge troškove restrukturiranja sukladno Ponudbenoj dokumentaciji točka 4.2. koje Društvo ili sva zavisna društva imaju na dan sklapanja ugovora o prodaji i prijenosu Društvo Ponuditelj ne prihvaća" te da je iste "potrebno ukinuti, odnosno otpisati ili isknjižiti na način da iste nemaju utjecaja na porezne obveze niti jednog društva" tužitelju je za odgovoriti kako naknada za koncesiju predstavlja naknadu koju plaća koncesionar na temelju ugovora o koncesiji te se u tom slučaju ne radi o obvezi koja je navedena u točki 16.7. Ponude.

65. Stoga, uzimajući u obzir sve naprijed navedeno, ocjenom svih izvedenih dokaza, utvrđeno je kako u postupanju Ministarstva financija, Porezne uprave, niti nekih drugih pravnih tijela nije utvrđeno nepravilno i/ili nezakonito postupanje pa ne postoji niti obveza tuženika na naknadu štete sukladno odredbi članka 14. ZSDU-a.

66. Slijedom navedenog, odlučeno je kao pod točkom I. izreke ove presude.

67. Tuženik je postavio zahtjev za naknadu troškova postupka pa je valjalo odlučiti i o tom zahtjevu.

68. Odredbom članka 154. stavak 1. ZPP-a propisano je da je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci i njezinu umješraču naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka. Umješrač na strani stranke koja je izgubila parnicu dužan je naknaditi troškove koje je uzrokovao svojim radnjama.

69. Odredbom članka 164. stavak 1. ZPP-a propisano je da o naknadi troškova odlučuje sud na određen zahtjev stranke, bez raspravljanja, dok iz stavka 2. istog članka proizlazi da je stranka dužna u zahtjevu određeno navesti troškove za koje traži naknadu.

70. Odredbom članka 155. stavak 1. ZPP-a propisano je da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice. O tome koji su troškovi bili potrebni te o visini troškova odlučuje sud ocjenjujući brižljivo sve okolnosti, osobito vodeći računa o pravilima ovoga Zakona koja za pripremanje glavne rasprave određuju upućivanje podnesaka i jedno pripremno ročište te jedno ročište za glavnu raspravu.

71. Tuženiku, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora, po ocjeni ovog suda, osnovano pripada trošak sastava odgovora na tužbu u visini od 1688 bodova (Tbr. 8.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12., 103/14., 118/14., 107/15., 37/22. i 126/22. – dalje: Tarifa), u svezi s Tbr. 7.1. Tarife), po 50 bodova za pristup na ročišta održana 10. lipnja 2021. i 24. rujna 2021. (Tbr. 9.5. Tarife), po 1688 bodova za zastupanje na ročištima održanim 10. studenog 2022. i 2. veljače 2023. (Tbr. 9.1. Tarife) te 1688 bodova za sastavljanje podneska od 10. lipnja 2021. (Tbr. 8.1. Tarife). Dakle, tuženiku je valjalo priznati ukupno 6852 boda. Kako vrijednost boda iznosi 15,00 kuna (Tbr. 50. Tarife), tuženiku pripada 102.780,00 kuna.

72. Slijedom navedenog, odlučeno je kao pod točkom II. izreke.

73. Rok za ispunjenje činidbe određen je sukladno odredbi članka 328. stavak 2. ZPP-a.

74. Novčani iznosi koji su navedeni u izreci ove presude iskazani su i u eurima sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj ("Narodne novine" broj 57/22. i 88/22.) te je prilikom konverzije korišten fiksni tečaj 7,53450.

U Splitu 20. ožujka 2023.

Sutkinja
Rajana Buljan

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pisanog otpravka presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Dostaviti:

- tužitelju po punomoćniku Jerku Grgiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Mamić, Grgić i Vinter d.o.o. iz Zagreba
- tuženiku po Županijskom državnom odvjetništvu u Splitu, Split, Gundulićeva 29a
- u spis

Broj zapisa: **9-30856-6a192**

Kontrolni broj: **0183b-3439b-ca74e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=RAJANA BULJAN, L=SPLIT, O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.